

УДК 005.35:334.7:711.3

О. І. Ємець,

к. е. н., доцент, доцент кафедри підприємництва, торгівлі та прикладної економіки,
Карпатський національний університет імені Василя Стефаника

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1338-2880>

О. Т. Левандівський,

д. е. н., професор, завідувач кафедри фінансів,

Карпатський національний університет імені Василя Стефаника

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-5819-8377>

Л. С. Сас,

д. е. н., професор, професор кафедри обліку і оподаткування,

Карпатський національний університет імені Василя Стефаника

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2053-0394>

DOI: 10.32702/2306-6792.2026.9.84

ПРИКЛАДНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ СОЦІАЛЬНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ БІЗНЕСУ

O. Yemets,

PhD in Economics, Associate Professor, Department of Entrepreneurship, Trade,
and Applied Economics, Vasyl Stefanyk Carpathian National University

O. Levandivskyi,

Doctor of Economic Sciences, Professor, Head of the Department of Finance,
Vasyl Stefanyk Carpathian National University

L. Sas,

Doctor of Economic Sciences, Professor, Professor of the Department
of Accounting and Taxation, Vasyl Stefanyk Carpathian National University

APPLIED MANAGEMENT OF SOCIAL ENTREPRENEURSHIP IN RURAL TERRITORIAL COMMUNITIES AS A TOOL FOR BUSINESS DEVELOPMENT

Внаслідок структурної трансформації економіки України посилюється значущість ефективних інструментів розвитку сільських територіальних громад. Одним із таких інструментів є соціальне підприємництво, враховуючи його інтегровану сутність. Відтак, метою статті є теоретико-методологічне та прикладне обґрунтування ролі менеджменту соціального підприємництва сільських територіальних громад як інструменту розвитку бізнесу в умовах посилення викликів економічної безпеки. Систематизація основних моделей соціального підприємництва сільських територіальних громад дозволила встановити їх багатовимірний характер, що проявляється у поєднанні виробничої, освітньої, екологічної, цифрової та креативної функцій. Це забезпечує формування нової моделі взаємодії бізнесу, держави та громади, в межах якої економічні результати безпосередньо корелюють із соціальним ефектом. На основі аналізу окреслених моделей доведено, що прикладний менеджмент соціального підприємництва є циклічним процесом, який охоплює ідентифікацію соціальних потреб, формування підприємницьких рішень, реалізацію економічної діяльності, досягнення соціального ефекту та формування нових можливостей розвитку. Зміст прикладного менеджменту соціального підприємництва полягає у наступному: управління ідентифікацією потреб громади та

формуванням соціально-економічних пріоритетів розвитку; проектування підприємництва як бізнес-моделі з подвійною метою; організація економічної діяльності з урахуванням принципів ефективності, інклюзивності та сталості; управління процесами соціальної інтеграції вразливих груп населення у ринок праці; забезпечення економічної стійкості через диверсифікацію доходів та зниження зовнішніх ризиків; реінвестування отриманих результатів у розвиток підприємства та громади; зворотний зв'язок і адаптація до змін зовнішнього середовища. Наукова цінність дослідження полягає в поглибленні теоретико-методологічних засад соціального підприємництва через його розгляд як системного інструменту розвитку сільських територіальних громад. Подальші дослідження доцільно спрямувати на емпіричну оцінку ефективності моделей соціального підприємництва в сільських громадах України.

As a result of the structural transformation of Ukraine's economy, the importance of effective tools for the development of rural territorial communities is increasing.

One such instrument is social entrepreneurship, given its integrated nature, in particular the combination of entrepreneurial activity with the achievement of socially significant goals, including increased employment, social integration, and improved quality of life. Thus, the aim of the article is to provide a theoretical, methodological, and applied substantiation of the role of social entrepreneurship management in rural territorial communities as a tool for business development under conditions of increasing economic security challenges. The systematization of the main models of social entrepreneurship in rural territorial communities has revealed their multidimensional nature, manifested in the combination of production, educational, environmental, digital, and creative functions. This ensures the formation of a new model of interaction between business, the state, and communities, within which economic outcomes are directly correlated with social effects. Based on the analysis of the identified models, it has been proven that the applied management of social entrepreneurship is a cyclical process that includes the identification of social needs, the formation of entrepreneurial decisions, the implementation of economic activity, the achievement of social impact, and the creation of new development opportunities. The content of applied management of social entrepreneurship includes: managing the identification of community needs and the formation of socio-economic development priorities; designing entrepreneurship as a business model with a dual objective; organizing economic activity based on the principles of efficiency, inclusiveness, and sustainability; managing processes of social integration of vulnerable population groups into the labor market; ensuring economic resilience through income diversification and reduction of external risks; reinvesting the obtained results into the development of the enterprise and the community; and providing feedback and adaptation to changes in the external environment. The scientific value of the study lies in deepening the theoretical and methodological foundations of social entrepreneurship through its consideration as a systemic instrument for the development of rural territorial communities. Further research should focus on the empirical assessment of the effectiveness of social entrepreneurship models in rural communities of Ukraine.

Ключові слова: забезпечення економічної безпеки; менеджмент; соціально орієнтовані моделі підприємництва; підвищення стійкості бізнесу; територіальні громади; мінімізація ризиків; виклики економічної безпеки.

Key words: ensuring economic security; management; socially oriented entrepreneurship models; increasing business resilience; territorial communities; risk minimization; economic security challenges.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Внаслідок структурної трансформації економіки України посилюється значущість ефективних інструментів розвитку сільських територіальних громад. Одним із таких інструментів є соціальне підприємництво, враховуючи його інтегровану сутність (зокрема, поєднання підприємницької діяльності із досягненням суспільно значущих цілей: підвищенням зайнятості, соціальної інтеграції та якості життя населення) [2]. Важливість такого підприємництва

підтверджується значним рівнем його правового регулювання на нормативно-правовому рівні. Зокрема, положення Закону № 4196-IX "Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб" визначають засади господарської діяльності, орієнтованої на соціально відповідальний розвиток. У свою чергу, положення Закону України № 4168-VI "Про розвиток та державну підтримку малого і середнього під-

приємництва в Україні" встановлюють засади стимулювання підприємницьких ініціатив, у тому числі соціального спрямування.

Додатково, імперативи розвитку соціального підприємництва закріплені у стратегічних документах державного рівня, зокрема у Наказі президента України "Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року" № 722/2019, яка акцентує на необхідності досягнення балансу між економічним зростанням, соціальною згуртованістю та екологічною стійкістю. У цьому контексті соціальне підприємництво розглядається як один із ключових механізмів реалізації цілей сталого розвитку на локальному рівні, особливо в умовах децентралізації та розширення повноважень територіальних громад.

Сільські територіальні громади характеризуються наявністю значного, проте недостатньо реалізованого ресурсного потенціалу, що зумовлює необхідність впровадження інноваційних підходів до управління розвитком. Прикладний менеджмент соціального підприємництва в даному контексті може бути використаний як системний інструмент формування ефективних бізнес-моделей, орієнтованих на: задоволення локальних потреб; диверсифікацію економічної діяльності; підвищення фінансової автономії громад. Важливою складовою є також забезпечення економічної безпеки, що передбачає мінімізацію ризиків, пов'язаних із нестабільністю зовнішнього середовища, підвищення стійкості бізнесу та формування адаптивних механізмів управління.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Проблеми розвитку соціального підприємництва сільських територіальних громад доволі системно розглянуті у працях Давидовської Г.І. [1], Новик І. [2], Рамського А. [3], Редько К.Ю. [4], Шпикуляка О.Г., Дюк А.А., Баланюка І.Ф. [5]. Зазначені науковці дослідили комплекс питань розвитку соціального підприємництва як особливої форми господарювання, що поєднує економічну діяльність із розв'язанням соціальних проблем.

Крім того, у більшості окреслених досліджень підкреслюється значущість якісної інтеграції принципів соціального підприємництва у систему управління розвитком сільських територіальних громад. Зокрема, Новик І. зазначає, що така інтеграція може виступати не лише тригером активізації підприємницької діяльності, а й чинником формування соціально орієнтованої економіки, здатної ефективно функціонувати в умовах підвищених безпекових викликів.

Водночас проблематика прикладного менеджменту соціального підприємництва сільських територіальних громад залишається недостатньо висвітленою у науковій літературі. Це зумовлює необхідність поглиблення подальших досліджень у сфері прикладного менеджменту соціального підприємництва та обґрунтування його ролі як інструменту забезпечення сталого розвитку територіальних громад і бізнес-середовища загалом.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою статті є теоретико-методологічне та прикладне обґрунтування ролі менеджменту соціального підприємництва сільських територіальних громад як інструменту розвитку бізнесу в умовах посилення викликів економічної безпеки.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

У межах окресленого дослідження автори наголошують, що соціальне підприємництво — це форма підприємницької діяльності, що поєднує досягнення економічної ефективності з реалізацією соціально значущої місії (на цьому наголошують також Рамський А. [3] та Новик І. [2]). Відтак, на відміну від класичного бізнесу, головною метою такого підприємництва є не стільки максимізація прибутку як самоціль, скільки його використання для вирішення актуальних суспільних потреб. Зокрема, у своїх дослідженнях Давидовська Г. І. прямо зазначає, що отриманий дохід від соціального підприємництва реінвестується [1] (тобто спрямовується на подальший соціальний розвиток підприємства або відповідної території).

У цьому контексті соціальне підприємництво в сільських територіальних громадах за змістом базових ознак поєднує риси підприємницької діяльності із функціями розв'язання соціально-економічних питань місцевого значення та зміцнення стійкості одного або кількох сіл, що добровільно об'єднані для самостійного вирішення питань місцевого значення.

Узагальнено виокремлені такі його ключові характеристики (див. рис. 1): (i) подвійна (соціально-економічна) мета діяльності; (ii) реінвестування прибутку у розвиток громади; (iii) фокус на розв'язання локальних проблем; (iv) використання місцевих ресурсів; (v) інклю-

Ознака: Подвійна мета діяльності Прояв ознаки: фокус на отримання економічного результату та досягнення соціального ефекту.	Ознака: Реінвестування прибутку у розвиток громади Прояв ознаки: спрямування прибутку на розвиток місцевих соціальних проєктів, розширення діяльності, покращення умов життя громаді.	Ознака: Орієнтація на вирішення локальних проблем Прояв ознаки: діяльність, що базується на вирішенні проблем конкретної сільської територіальної громади.
<i>Взаємодія окреслених ознак формує інструмент інституційної модернізації локальної економіки</i>		
Ознака: Взаємодія з громадою та органами місцевого самоврядування Прояв ознаки: співпраця з місцевою владою та громадськими організаціями	<i>Зміст ознак, що трансформують підприємство та властивий йому менеджмент у багатовимірне явище</i>	Ознака: Спрямованість на економічну безпеку громади самоврядування Прояв ознаки: зменшення економічної вразливості територій
<i>Взаємодія окреслених ознак формує інструмент інституційної модернізації локальної економіки</i>		
Ознака: Використання місцевих ресурсів Прояв ознаки: активне залучення природних ресурсів, людського капіталу; культурно-історичної спадщини сільської територіальної громади	Ознака: Інклюзивність та соціальна інтеграція Прояв ознаки: залучення до економічної діяльності ВПО, осіб з інвалідністю, безробітних або соціально вразливих груп населення.	Ознака: Інноваційність управлінських підходів Прояв ознаки: застосування гнучких моделей менеджменту; проєктного підходу; адаптивних бізнес-моделей у нестабільному середовищі.

Рис. 1. Ключові характеристики соціального підприємництва сільських територіальних громад та систем їх менеджменту

Джерело: сформовано на основі [1; 3—4].

звність і соціальна інтеграція; (iv) інноваційність управлінських підходів.

Враховуючи окреслені ознаки, погоджуємося з думкою Редько К. Ю. [4] та Рамського А. [3], що соціальне підприємництво — інструмент інституційної модернізації економіки, який поєднує сучасні бізнес-практики з принципами соціальної відповідальності, ексклюзивності та сталості.

За змістом зазначених ознак формується нова модель взаємодії бізнесу, держави та громади — соціально орієнтована, в межах якої система забезпечується формування економічних результатів, безпосередньо пов'язаних із соціальним ефектом [1; 4—5].

До основних типів соціального підприємництва, щодо яких є актуальним зазначене твердження, можна віднести:

— соціальні пекарні або кафе (оскільки вони працевлаштовують осіб з інвалідністю або внутрішньо переміщених осіб);

— кооперативи сільських громад (враховуючи, що вони об'єднують виробників для спільного перероблювання та збуту продукції);

— екоферми (якщо вони поєднують агро-виробництво з екологічною освітою та туризмом);

— upcycling-хаби (оскільки вони створюють продукцію з вторинної сировини та водночас забезпечують робочі місця) тощо.

Опис особливостей та переваг соціально орієнтованих моделей підприємництва сільських територіальних громад (див. табл. 1) дозволяє стверджувати, що їм властивий багатовимірний підхід до менеджменту. Це підхід орієнтований на застосування таких методів, засобів і форм управління, які забезпечують поєднання виробничої, соціальної, освітньої, екологічної та інноваційної функцій [3—5].

Погоджуємося з Новик І.В., що не належать до соціального підприємництва та не застосовують окреслених вище підходів до менеджменту [2]:

— традиційних компанії, що заявили про фокус соціальна корпоративна відповідальність;

— благодійні організації (коли допомога комусь віддається або надається безплатно);

— діяльність у сфері державної й муніципальної соціальної допомоги.

Щодо концептуальної площини менеджменту соціального підприємництва, йому властиві методи засоби та форми управління, які

Таблиця 1. Опис особливостей соціально орієнтованих моделей підприємництва сільських територіальних громад

Соціально орієнтована модель підприємництва	Особливості функціонування соціально орієнтованих моделей підприємництва	Переваги соціально орієнтованих моделей підприємництва	Підхід до менеджменту
Соціальні пекарні, кафе та кулінарні хаби	Забезпечують виробництво харчової продукції, працевлаштовують осіб з інвалідністю, ВПО, молодь із сільських територій.	Посднують функції навчальних центрів, де відбувається професійна підготовка та ресоціалізація працівників.	Інклюзивний HR-менеджмент, соціально орієнтоване управління персоналом, наставництво
Сільськогосподарські кооперативи та переробні об'єднання громад	Інтегрують дрібних виробників у спільні ланцюги доданої вартості (охоплюють виробництво, перероблення, зберігання, логістику, збут)	Виконують функції консультаційних центрів і забезпечують доступ до фінансування.	Кооперативне управління, колегіальне прийняття рішень, мережевий менеджмент.
Екоферми та агротуристичні кластери	Посднують органічне сільське господарство з розвитком зеленого туризму, освітніх програм, майстер-класів та екологічних ініціатив.	Формують додаткові джерела доходу для громад, сприяють популяризації локальної ідентичності, розвитку територіального бренду.	Проектний менеджмент, сталий менеджмент, інтегроване управління.
Підприємства циркулярної економіки та центри перероблення відходів (upcycling-хаби)	Займаються збором, сортуванням і переробленням вторинної сировини (пластик, текстиль, дерево, скло).	Формують нові робочі місця, зменшують екологічне навантаження на території та формують додану вартість*	Екоорієнтований менеджмент, ресурсоефективне управління, циркулярна економіка.
Соціально-освітні та ремісничі майстерні	Відроджують традиційні види діяльності (ткацтво, гончарство, народні промисли) та інтегрують їх у сучасні ринкові умови.	Посднують виробничу функцію з навчальною, сприяючи збереженню культурної спадщини та розвитку креативної економіки на селі.	Креативний менеджмент, освітньо-виробничі моделі управління
Цифрові соціальні платформи та сервіси кооперативи	Забезпечують доступ сільського населення до онлайн-освіти, дистанційної роботи, е-комерції та послуг для локальних виробників	Підтримують процеси цифрової трансформації та розвитку фізичної інфраструктури.	Цифровий менеджмент, платформне управління, гнучкі підходи.

Примітка

* цей процес відбувається через виробництво нових товарів із відходів.

Джерело: сформовано на основі [1; 3; 5].

інтегрують три ключові компоненти: (i) створення доданої вартості та забезпечення фінансової самодостатності; (ii) розв'язання соціальних проблем; (iii) застосування інноваційних моделей менеджменту за обмежених ресурсів [2; 5].

Щодо прикладної площини менеджменту соціального підприємництва в сільських територіальних громадах йому властива функція мультиплікативного інструменту керованого розвитку бізнесу та бізнес-середовища за напрямками: (i) активізація місцевих ресурсів; (ii) створення робочих місць у малих населених пунктах з обмеженими можливостями працев-

лаштування; (iii) диверсифікація економічної структури громади; (iv) посилення фінансової стійкості місцевого бізнесу через реінвестування прибутків у соціальні та інфраструктурні проекти; (v) формування соціального капіталу та підвищення рівня довіри між учасниками економічних відносин [1; 3; 5].

Отже, в умовах посилення викликів економічної безпеки (серед яких воєнні ризики, макроекономічна нестабільність, міграційні процеси, руйнування інфраструктури) прикладний менеджмент соціального підприємництва набуває статусу інструментарію розвитку сіл, які добровільно об'єдналися для спільного вирі-

шення питань місцевого значення. Цей інструментарій сприяє: (i) мінімізації соціальної вразливості населення; (ii) досягненню стійкості місцевих економічних систем до зовнішніх шоків; (iii) зміцненню внутрішньої економічної безпеки громад.

Соціальне підприємництво в сільських територіальних громадах формує стратегічні інструменти забезпечення сталого розвитку, економічної стійкості та соціальної інтеграції. За сучасних викликів, зокрема загострення проблем економічної безпеки, ці інструменти функціонують як єдине ціле завдяки системній взаємодії. Ця інтеграція формує структуру менеджменту соціального підприємництва (рис. 2).

У цій структурі стратегічний (СП), тактичний (ТР) та операційний рівні (ОР) відбивають ієрархічну структуру управління соціальним підприємництвом, однак його функціонування також має циклічний характер (Ц):

СП (СП, НМР) → ТР (ПР) → ОР (ЕД, СЕ) → ТР (ПС) → СП (НМР) → НЦ (1);

Кожен новий цикл (НЦ) можна представити як послідовність:

СП → ПР → ЕД → СЕ → ПС → НМР (2);

де: СП — соціальна потреба; ПР — підприємницьке рішення; ЕД — економічна діяльність; СЕ — соціальний ефект; ПС — підвищення стійкості; НМР — нові можливості розвитку

Операційний рівень (практичний) - безпосереднього функціонування соціальних підприємств:

- (1) Виявлення потреб громади: → аналіз соціально-економічних проблем (безробіття, міграція, дефіцит послуг, низька економічна активність).
- (2) Формування соціального підприємства → створення бізнес-моделі, яка одночасно вирішує соціальну проблему та генерує економічний результат.
- (3) Залучення місцевих ресурсів і населення → використання трудового, природного та інфраструктурного потенціалу громади.
- (4) Запуск економічної діяльності → виробництво товарів або послуг із локальною доданою вартістю.
- (5) Соціальна інтеграція населення → працевлаштування вразливих груп, навчання, адаптація до ринку праці.
- (6) Формування економічної стійкості → стабільні доходи, зниження залежності від зовнішніх факторів, розвиток локальних ланцюгів вартості.
- (7) Реінвестування та розвиток → спрямування прибутку на розширення діяльності та нові соціальні ініціативи.
- (8) Зворотний вплив на сталий розвиток громади → підвищення якості життя, зміцнення економічної безпеки, довгострокова стабільність.

Рис. 2. Основи прикладного менеджменту соціального підприємництва в сільських територіальних громадах

Джерело: сформовано авторами на основі [1; 5—6].

Отже, основою прикладного менеджменту соціально орієнтованих моделей підприємництва є рівні (стратегічний-тактичний-операційний), що відповідають на питання "хто і на якому етапі діє" та повний цикл їх функціонування, що відповідає на питання "як розгортається процес у часі" від моменту ідентифікації соціальних потреб населення сільських територіальних громад до досягнення сталого ефекту. Така замкнена послідовність взаємопов'язаних етапів забезпечує безперервність управлінського впливу.

Обов'язковим компонентом НЦ є результат, який: (i) має довготривалий характер, а не одноразовий вплив; (ii) покращує соціальні умови (зокрема, якість життя, доступ до послуг, рівень зайнятості, соціальний захист [2]); (iii) позитивно впливає на економіку (зростання доходів, розвиток бізнесу, ефективніше використання ресурсів [4–5]); (iv) є самопідтримуваним або стабільним у часі (зокрема, не знижується після завершення окремих програм чи проєктів [2]).

Іншими словами, прикладний менеджмент у сфері соціального підприємництва спрямований на формування такого ефекту, за якого розв'язання проблем сільських територіальних громад не обмежується короткостроковими заходами "тут і зараз", а передбачає створення умов для їх недопущення в майбутньому. Наприклад, соціально орієнтована модель підприємництва не лише надає допомогу безробітним, а забезпечує стає функціонування системи навчання і працевлаштування або не лише відновлює соціальну інфраструктуру, а й підтримує її подальше утримання та розвиток шляхом створення сталих моделей фінансування, залучення місцевих ресурсів і громадського управління інфраструктурними об'єктами.

ВИСНОВКИ

У результаті дослідження теоретично обґрунтовано роль прикладного менеджменту соціального підприємництва як інструменту розвитку сільських територіальних громад в умовах посилення викликів економічної безпеки. Встановлено, що соціальне підприємництво в сучасних умовах є формою підприємницької діяльності, а його менеджмент — механізмом інституційної модернізації економіки, що поєднує економічні, соціальні, екологічні та інноваційні функції.

Систематизація основних моделей соціального підприємництва сільських територіальних громад (зокрема таких як соціальні пекарні, кафе та кулінарні хаби, сільськогосподарські кооперативи та переробні об'єднання громад, екоферми, агротуристичні кластери, урсуслінг-хаби, соціально-освітні та ремісничі майстерні, цифрові соціальні платформи та сервісні кооперативи) дозволила встановити їх багатовимірний характер, що проявляється у поєднанні виробничої, освітньої, екологічної, цифрової та креативної функцій. Це забезпечує формування нової моделі взаємодії бізнесу, держави та громади, в межах якої економічні результати безпосередньо корелюють із соціальним ефектом.

На основі аналізу окреслених моделей доведено, що прикладний менеджмент соціального підприємництва є циклічним процесом, який охоплює ідентифікацію соціальних потреб, формування підприємницьких рішень, реалізацію економічної діяльності, досягнення соціального ефекту та формування нових можливостей розвитку.

Зміст прикладного менеджменту соціального підприємництва полягає у наступному: управління ідентифікацією потреб громади та формуванням соціально-економічних пріоритетів розвитку; проєктування підприємництва як бізнес-моделі з подвійною метою; організація економічної діяльності з урахуванням принципів ефективності, інклюзивності та сталості; управління процесами соціальної інтеграції вразливих груп населення у ринок праці; забезпечення економічної стійкості через диверсифікацію доходів та зниження зовнішніх ризиків; реінвестування отриманих результатів у розвиток підприємства та громади; зворотний зв'язок і адаптація до змін зовнішнього середовища.

Наукова цінність дослідження полягає в поглибленні теоретико-методологічних засад соціального підприємництва через його розгляд як системного інструменту розвитку сільських територіальних громад. Подальші дослідження полягають у формуванні можливостей для емпіричної оцінки ефективності моделей соціального підприємництва в сільських громадах України.

Література:

1. Давидовська Г. І. Проблеми соціального підприємництва в Україні. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2016. Вип. 7. Ч. 1. С. 106—109.

2. Новик І. Соціальне підприємництво: стан та перспективи. Економіка та суспільство, 2022. № 45. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-45-6>

3. Рамський А. Соціальне підприємництво в Україні: аналіз нормативно-правової бази та перспективи розвитку. Економіка та суспільство, 2023. № 58. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-58-50>

4. Редько К. Ю. Соціальне підприємництво як основа для переходу до циркулярної економіки в Україні. Економічний вісник Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут". 2023. № 25. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-58-50>

5. Шпикуляк О. Г., Дюк А. А., Баланюк І. Ф. Управління організаційно-інституційним та ресурсним потенціалом соціальних підприємств у розвитку сільських територій: теоретичний концепт аналізу. Цифрова економіка та економічна безпека. 2023. № 7 (07). <https://doi.org/10.32782/dees.7-22>

6. Церклевич В., Діль А., Петришена К. Розвиток бренду ресторану в умовах війни: маркетингові дослідження, "local food", туристичні можливості. Індустрія туризму і гостинності в Центральній та Східній Європі. 2024. № 11. С. 52—64. <https://doi.org/10.32782/>

References:

1. Davydovska, G.I. (2016), "Problems of social entrepreneurship in Ukraine", Naukovyy visnyk Uzhhorods'koho natsional'noho universytetu, vol. 7(1), pp. 106—109.

2. Novik, I. (2022), "Social Entrepreneurship: Status and Prospects", Ekonomika ta suspil'stvo, vol. 45. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-45-6>

3. Ramsky, A. (2023), "Social Entrepreneurship in Ukraine: Analysis of the Regulatory Framework and Development Prospects", Ekonomika ta suspil'stvo, vol. 58. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-58-50>

4. Redko, K. Yu. (2023), "Social entrepreneurship as a basis for the transition to a circular economy in Ukraine", Ekonomichnyy visnyk Natsional'noho tekhnichnoho universytetu Ukrayiny "Kyiv's'kyu politekhnichnyy instytut", vol. 25. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-58-50>

5. Shpykulyak, O.G., Dyuk, A.A., and Balanyuk, I.F. (2023), "Management of organizational, institutional and resource potential of social enterprises in the development of rural areas: theoretical concept of analysis", Tsyfrova

ekonomika ta ekonomichna bezpeka, vol. 7 (07). <https://doi.org/10.32782/dees.7-22>

6. Tserklevych, V., Dil, A., and Petryshena, K. (2024), "Restaurant brand development in wartime: marketing research, "local food", tourism opportunities", Industriya turyzmu i hostynnosti v Tsentral'niy ta Skhidniy Yevropi, vol. 11, pp. 52—64. <https://doi.org/10.32782/>

Отримано редакцією журналу / Received: 23.04.26

Прорецензовано / Revised: 01.05.26

Дата публікації / Published: 12.05.26

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України (Категорія «Б») з

ЕКОНОМІЧНИХ НАУК та ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

(Наказ Міністерства освіти і науки України № 886 від 02.07.2020)

Спеціальності - 051, 071, 072, 073, 075, 076, 281, 292